

Indenrigsministeren: Det Sidste tror jeg ikke det ærede Medlem kan slaae fast; han kan kun slaae det fast som en atter og atter gjentaget Paastand af ham, men Bevist er han efter min Mening bleven skyldig. Jeg er idetmindste bestemt af den modsatte Formening. Der er Get, som det ærede Medlem med alt sit Kjendskab til Productionsforholdene vistnok har overseet, Noget, der er etendommeligt for denne Production, Hesteproductionen, som han fuldstændig vil overlade til privat Selvvirksomhed alene, og det er, at kun Een af Hundrede af dem, der beskæftige sig med Hestetillæg, i Reglen selv er i Besiddelse af det Stof, han skal bruge; dette er noget ganske Eiendommeligt ved denne Production og gjælder ikke om de andre Hnuusdyrclasser. Det ærede Medlem maa dog vide, at for hver 50—100, der lægge Heste til, er der kun Een, der eier en Hingst; de, der producere Heste, maae i Reglen søge et Produktionsstof, som Andre have i deres Besiddelse, og det ærede Medlem maa dog ogsaa vide, at det at producere en virkelig god Hingst, er Noget, som kun sjælden falder i en Hesteopdræters Lod. Der skal foruden Dygtighed og Indsigt i Productionen ogsaa Held til for at producere noget virkelig Udmærket i saa Henseende. Jeg er overbevist om, at Alle og Enhver, som beskæftige sig med Hesteopdrætning, ville give mig Ret i, at der hører noget meer end Almindeligt til for at kunne producere et udmærket Tillægsdyr af en Hingst. Naar nu Forholdet altsaa i Virkeligheden er det, at det langt overveiende Fleertal af de Producerende maa søge andetsteds et væsentligt Stof til deres Industri, forekommer det mig, at denne Industri netop derved stiller sig saa etendommeligt i Modsætning til andre Industrier, at der kan være særlig Anledning for Staten til at opmuntre til Productionen af dette meget kostbare Raastof, som det ikke lønner sig for den Enkelte hverken at opdrætte eller at holde.

Sylvester Jørgensen: Det er i Anledning af den Discussion, som er ført om den foreliggende Sag, og navnlig i Anledning

af de Yttringer, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage), at der er faldet mig en Tanke ind, som jeg vil fremsætte nærmest til hans Overveielse. Der kan efter den Modstand, der fra adskillige Sider vises mod Præmiesystemet, være nogen Fare for, at det om ikke lang Tid vil bortfalde, men da jeg paa den anden Side antager, at disse Præmiers Bortfalden vil svække Interessen endel for Opdrætningen af gode Heste, er der faldet mig Noget ind, som jeg vil anbefale nærmest til det ærede Medlems Bedømmelse, nemlig om han ikke tror, at det vilde være rigtigt istedetfor et Præmiesystem med Penge at faae indført en officiel Rangbævnelse for Heste; det kunde være, at en eller anden Hesteopdrætter maaffee vilde sætte mere Priis derpaa end paa en Pengebelønning.

M. Hage: Jeg har altid været meget mod det hele Rangvæsen, og jeg har endog selv været med til i Forbindelse med det ærede Medlem at stille Forslag om Ophævelse af Titel og Rang, men naar det ærede Medlem vil have indført en Rang for Heste, skal jeg ikke sætte mig derimod, især hvis Prisen for deres Plads i Rangforordningen blev at udrede af Hestenes Giere. — Den høitærede Minister og jeg kunde vedblive at tale om Heste fra nu af og til Siul, skjøndt jeg har en lille Mistanke om, at vi i Grunden ere enige. Den høitærede Minister er lidt passioneret for Heste, men naar han overveier Sagen noget koldere, tror jeg, han vil indrømme mig, at min Paastand er usvigelig rigtig, at Staten endnu Intet har udrettet ved at blande sig i Hesteavlens. Men skal Staten blande sig i Hesteavlens, hvorfor saa ikke indføre et Præmiesystem ogsaa for alle mulige andre Bedrifter, der ligge ligesaa nær. Vil man være consequent, bør man sætte Præmier ud for de hedsbyggede Fartøier og alle mulige Gjenstande. Er Hesteavlens en Industri, som betaler sig, saa behøver Staten ikke at blande sig deri, og betaler den sig ikke, skal Staten ligeledes holde sig derfra.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, fattedes